

Ο ΕΛΕΦΑΣ ΤΗΣ Α Μ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΟΥΚΟΥΜΠΙΜΠΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΖ.

Ο Βασιλεύς Κουκουμπιμπής έπερίμενε πιά να πέση κάτω ο έλεφας κόκκαλο, πτώμα.

Φαντασθήτε όμως την έκπληξί του όταν τον είδε έξαφνα να σηκώνεται όρθιος και να περπατή μόνον με τα έμπροσθινά πόδια, ενώ τα πσιονά ήταν σηκωμένα εις τον άέρα!

— Θα έφαγε καρμιά σφαίρα στο μυαλό και θα τον έτρέλλανε. — έσυλλογίσθηκε ο Κουκουμπιμπής. — Εί τώρα όπου και να είναι θα πέση.

Ο έλεφας όμως όχι μόνον δεν έπεσε, αλλά εξακολούθησε να περπατή με τα δύο, να χοροπηδά, να κάμνη του πέεις εις τον άέρα, να κάμνη τόν κρουσό, και χίλια άλλα άστειότα α παιγνίδια και γυμνάσματα τα όποια ούτε ο πιό γυμνασμένος έλεφας του Ίπποδραμίου δεν θα ήταν ικανός να καταφέρη!

Αυτό πιά ήταν θαύμα σωτό!

Έλεφας ήταν εκείνος, ή στοιχειό; ή έωτικό;

Ο Βασιλεύς Κουκουμπιμπής έπαυσε να πυροβολή κ' έκύτταζε τόν θαυμάσιον Έλεφанта με άνοικτό στόμα.

Όχι, δεν ήταν τρελλός, δεν είχε φτήγη σφαίρα εις τόν μυαλό. Ήταν πολύ καλά εις την υγεία του. Μόνον ο Κουκουμπιμπής έκόντευε να τρελαθη όσο τόν έδλεπε να κάνη έτσι. . . Γιατί δεν μπορούσε να καταλάβη τί τρέχει. . .

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΤΡΟΧΟΣΠΙΤΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ. (Συνέχεια.)

Η Μαργαρώ δεν είχε αυτόν τόν φόβον, διότι είχε φορέση τα παντοφλάκια της, με τα όποια έπαιζεν εις την σκηνήν, και ενώ ο άδελφός της είχε διατηρήση την συστολήν και την στενοχωρημένην στάσιν που έχουν τα χωριατόπουλα, όταν έρχονται εις την πόλιν, αυτή είχε όλον τόν θάρρος της μικρούλας δεσποινίδος; που ξέρει πολύ καλά να φέρεται.

Έστρεψαν δεξιά, και ο Πετρογιάννης έδιάβασε δυνατά:

— Βουλευάρτον Βωμπάν!.. Νά τς: Έφθάσαμε. . . Αν ήξευρες πώς κτυπά ή καρδιά μου!

— Η δική μου, ειπεν ή Μαργαρώ, κάμνει τικ-τάν από ευχαρίστησιν.

— Θεέ μου. . . εινε εδώ. . . τόν πρώτον σπιτι κ' όλας!

— Έτσι; κτυπά λοιπόν! ειπεν ή Μαργαρώ.

— Είς τόν όνομα τού Θεού! ειπεν ο Πετρογιάννης, και λέγων τούτο έκαμε τόν σταυρόν του. Η Μαργαρώ τόν έμυμήθη.

Τήν στιγμήν εκείνην, καθώς άντήχησεν ο κώδων εις τόν διάδρομον, μία

κυρία, με πρόσωπον πρόσχαρον και γλυκύ, έπρόβαλεν από τόν παράθυρον τού πρώτου πατώματος, και είδε τα δύο παιδάκια. Σχεδόν συγχρόνως ένας ύπηρέτης, με την πρωϊνήν στολήν του, με λινήν έμπροσθέλλαν, και με τόν φτερό τού ξσοκονίματος εις τόν χέρι, ήλθε ν' άνοιξη.

— Η κυρία Λεκτέρκ; ειπεν ο Πετρογιάννης.

— Έδώ κατοικεί. Άλλά δεν είναι κανείς εδώ.

— Ω! με συγχωρείτε, κύριε, ειπε με ζωηρότητα ή Μαργαρώ, αλλά πολύ ευγενικά, — κάμνετε λάθος. Κάποιος είναι: είδα μία κυρία εις τόν παράθυρον.

— Δηλαδή; τί έννοείτε;

— Δηλαδή είσθε ίσως ο σύζυγός της, κύριε, και υποθέτετε ίσως πώς είμαστε ζητιανόπουλα.

Ο ύπηρέτης έχαμογέλασε.

— Αν μας εκάμνατε την χάριν να δώσετε αυτό τόν μπιλιέτο εις την κυρίαν Λεκτέρκ, ειπεν ο Πετρογιάννης με ήπιον τόνον, θά περιμένωμε την απάντησιν έξω, εις τήν σκαλάκια.

Ο ύπηρέτης έδιάβασε την επιγραφή, έσυλλογίσθη λιγάκι, και άνέβη να τόν δώση. Μετ' όλίγον κατέβη πάλιν:

— Η κυρία σας περιμένει, ειπε άναδήςτε επάνω, εις τόν πρώτον δεξιά.

— Δεν μου λέτε, κύριε, ειπεν ο Πετρογιάννης, τί είναι πιδ'σαστό; ν' άνεβούμε με τα τσόκαρα ή χωρίς τα τσόκαρα;

— Έξαρτάται. . . μέσα στα τσόκαρα τί είναι;

— Θελει κ' έρώτημα; τα πόδια μου όλόγυμνα.

— Όλόγυμνα και όλοκάθαρα, επρόσθεσεν ή Μαργαρώ.

— Μά την αλήθεια! τί να σας πώ; αν ήταν γις επανωρόρι, θα σας έλεγα να το άφίστετε στο κρεμαστάρι: αλλά για τσόκαρα είναι σαν δύσκολο. . . Αν ήμουν έγω, θα έσκουπίζα τα τσόκάρά μου σ' όλα τα σκουπιστήρια των ποδιών, διότι. . . ξέρετε. . . έγω σφουγγαρίζω. . .

Ο Πετρογιάννης έμεινε με τσόκαρα, και τα δύο παιδάκια άνέβησαν εις της κυρίας, την όποιαν είχαν ιδή εις τόν παράθυρον.

— Κυρία, ειπε δειλά δειλά ο Πετρογιάννης, πωλούμε καλαθάκια. . .

— Πού τα φτιάνομε μόνον μας, διεκαψεν ή άδελφή του.

— Και θέλετε ν' αγοράσω, δεν είναι μικρά μου; Άς δούμε, πόσο αυτά τα νιστιμα πανεράκια.

— Όλα από πηνήντα λεπτά τόν ένα, κυρία, ειπεν ή Μαργαρώ, και έτεινε τόν όρμαθόν της.

— Ξέρετε πώς τόν ένα είναι ωραιότερο από τόν άλλο; επρόσθεσεν ή κυρία άνεμίζουσα καλή την μικράν καλαθοπώλιδα.

— Ω! τόν ξέρω, κυρία, αφού έμεις τα φτιάνομε επανέλαβεν ή Μαργαρώ.

— Πραγματικώς; γι' αυτό βέβαια είναι τόσο επιτυχημένα, ειπεν ή κυρία με χαμόγελο κάπως ποιηρ.ν.

Και έπειτα, καθώς εκύτταζεν ένα-ένα τα καλαθάκια:

— Δεν ήξεύρω, βλέπετε, ποιόν να προτιμήσω. Νά. . . τούτο. . . όχι, εκείνο. Η, καλλίτερα, αγοράζω δύο, αλλά. . . δεν θά τα πάρω. Σας τα άφίνω. Μπορεί νά τα ξαναπουλήσετε άλλη μιά φορά. . .

— Δεν καταλαβαίνω καλά, ειπεν ή Μαργαρώ.

— Έγω όμως έννοώ παραπολύ καλά, ειπεν ο Πετρογιάννης. Η κυρία—επρόσθεσεν άποτεινόμενος πρόν την άδελφήν του— θέλει να μας χαρίση ένα φρά κο.

Πληρώνει τα δύο καλαθάκια, και μάς τα δίνει πίσω.

— Δηλαδή, ειπεν ή κυρία Λεκτέρκ, με γελαστόν ύφος, σας τα προσφέρω. . . και ξεύρετε πολύ καλά ότι είναι αρκετά εύμορφα τα καλαθάκια, δια να προσφερθούν ως δώρον.

— Μά, κυρία, ο σύζυγός σας δεν σας ειπε πώς δεν είμαστε ζητιανόπουλα, έμεις; ειπεν ή Μαργαρώ.

— Ο σύζυγός μου; δεν έχω. . . δεν έχω πιά.

— Α! δεν είναι ο σύζυγός σας, πού μας άνοιξε τήν πόρτα;

— Είναι ο ύπηρέτης μου.

— Σας παρακαλώ να μας συγχωρήσετε, κυρία, ειπεν ο Πετρογιάννης, στενοχωρημένος. . . Σας ευχαριστούμε πολύ, αλλά δεν κάνει να δεχθούμε την έλεημοσύνη σας. Η μητέρα μας μάς ειπε: Νά εργάζεσθε, να μη ζητιανεύετε!

— Αυτό είναι ωραίο, παιδάκια μου, και ο καλός μας ο Θεός θά σας εύλογη. Σας είδα μάλιστα, πρδ όλίγον, από τόν παράθυρον, πού είχτούσατε την εύλογίαν του. Άλλά. . . ύπάρχει ένα μέσον να διορθωθούν τα πράγματα. Άγοράζω αυτά τα δύο καλαθάκια, και, επειδή αξίζουν παραπάνω από πηνήντα λεπτά τόν ένα, σας τα πληρώνω πρδ ένα φράγκο. . . Τόν όλον δύο φράγκα. . . Λάβετε τα λοιπόν. Διά τόν παραπάνω όμως, θά κάμνετε τόν κίπον να τα πάτε εκ μέρους μου εις μίαν φίλην μου, την κυρίαν Δελμύφ, ή όποία έχει κοριτσάκια. . . και θά χαρούν πολύ πού θά τα άποκτήσουν, τα ωραία καλαθάκια.

— Πολύ ευχαριστώ, κυρία.

Ο Πετρογιάννης έδωσεν εις την κυρίαν Λεκτέρκ τόν κατάλογόν του, και αυτή έγραψε τόν όνομα και την διεύθυντής φίλης της.

— Είναι δύο βήματα μακράν από εδώ, ειπε. Σταθίτε όμως, να σας δώσω και δύο συστατικώς λέξεις για να σας δεχθούν πολύ καλά.

— Ποτέ δεν θά μας δεχθή κανείς

καλλίτερα από εσάς, κυρία Λεκτέρκ, ειπεν ή Μαργαρώ.

— Χαίρετε, και ευχαριστώ, κυρία, ειπεν ο Πετρογιάννης.

— Χαίρετε, κυρία Λεκτέρκ, ειπεν ή Μαργαρώ, εις όλον τόν κόσμο θά λέγω πόσο καλή είσθε. . .

Και τα δύο παιδάκια κατέβησαν, τόν ένα κατόπιν τού άλλου, τα σκαλοπάτια της πλυμένης και γυαλιστερής σκάλας κρατούμενα από τα κάγκελλα, δια να μη γλυστρήσουν και πέσουν.

Έπέρασεν τόν βουλευάρτον, και πολύ γρήγορα εύρέθησαν έμπρός εις την κατοικίαν της κυρίας Δελμύφ. Ηλθε και τους ήνοιξεν ένα κοριτσάκι, πολύ κομφοφορμένον, και με μίαν ωραίαν ποδιάν στολισμένην με δαντέλλες επάνω από τα φόρεματά του.

Έπηρε τόν γράμμα και με ευγενικόν τρόπον ειπε:

— Περιμένετε λίγο, και θά σας φέρω άμέσως απάντησιν.

— Είπε πολύ εύμορφα τα καλαθάκια σας, ειπεν ή κυρία.

— Και ήθέλαμε να ξεύραμε να κάμνωμε τα όμοια, ειπεν ή μία κόρη της. Είναι δύσκολο;

— Δύσκολο; απήντησεν ή Μαργαρώ. Όσον εύκολον να κτυπήση κανείς τόν κουδορνί τής πόρτας σας. . .

— Αλήθεια; Και βέβαια, δεν θα θέλετε να δείξετε πώς τα κάμνουν.

— Σε άλλες, όχι: αλλά σε σας, πολύ ευχαριστώ, και με όλη την καρδιά μας.

Η Μαργαρώ είχε εις την τσέπη της τόν κροσδακί και τόν διγαλάκι της, καθώς και μερικά κομμάτια ψαδιού. Έκάθησε λοιπόν, δεξιά και άριστερά της εκάθησαν αι δύο άδελφάι, και εις διάστημα μικρότερον τού ένδς τετάρτου της ώρας έμαθαν την μέθοδον τού πλεξίματος, πρδ μεγάλην χαράν και της καθηγητριάς και των μαθητριών της.

— Έτσι γίνεται ή ψάθα, ειπεν ή

— Τι ωραία δουλίτσα! ειπεν ή Μαργαρώ.

— Κύττα, μην κάνης πάλιν κανένα λάθος, της ειπεν ο Πετρογιάννης. Χωρίς άλλο, θά είναι κανένα από τα κοριτσάκια τού σπιτιού.

— Νομίζεις; εινε όμως πολύ εύμορφο! και ή ποδιά του είναι μιά τρέλλα!

— Η μαμμά μετά χαράς θά σας δεχθή! έφώναξεν από μακράν τόν κοριτσάκι. Έρχεται! έλάτε μέσα. Αυτά είναι τα καλαθάκια; . . . Φαίνεται πώς ένα είναι για μένα.

— Και ένα άλλο για μένα! ειπεν ένα άλλο κοριτσάκι, τόν όποιον είχε φορέματα άπαράλλακτα με τόν πρώτον και ήρχετο

βιαστικά και γρήγορα να πάρη τόν μερίδιόν του.

Έθαύμασαν, εκάμάρωσαν τα καλαθάκια. Εκείνο τόν δώρον τή είχε κάμη να χαρούν και να δείξουν και αυτά την γενναιοδωρίαν των.

— Έγω αγοράζω ένα δια την φιλέναδα μου, την Ιωάννα, ειπεν ή μεγαλύτερα άδελφή.

— Κ' έγω άλλο ένα για την εξαδέλφη μου, την Μάρθα.

— Και την μαμμά; ειπεν ή πρώτη, παρ' όλίγον να την λημονήσωμε.

— Έγω, τόν έσυλλογίζομαι. . . αλλά ξέρετε πώς της μαμμάς δεν της άρεσουν παρα τα πράγματα, πού εργαζόμεθα μόνες μας. . .

— Α! μιά ιδέα. . . Άλλά, σούτ! να την, έρχεται. . .

Ο άδελφός και ή άδελφή έχαιρέτισαν την κυρίαν, ή όποία τούς έχαμογέλασε και άφισε τα κοριτσάκια της να κάμουν τας προμηθείας των.

«Ήρχισε να ξεκοκκαλίξη έμπρός των τόν μερί τού πουλιού.» (Σελ. 342, στήλ. 6'.)

